

cenç es va tornar a interessar per qualsevol pou o cisterna qu hi haguera, i un atent masover li va indicar on omplir la botella amb la més fresca aigua de cisterna de tota Espanya (paraules textuais de Vicenç).

De seguida reemprengueren la marxa per una carretera i al cap d'un parell de kilòmetres vam desviar-nos per un altre camí cap a dues últimes lloquetes (segons Juan Jose, per a mi eren "llomons") i des de la segona ja veuríem el nostre objectiu: MORELLA.

Quan la vaig veure des de l'alt de la muntanya, vaig pensar que faltava poc, però em vaig recordar de Juanito i el seu article, i pensà que encara faltaven 2 h. com a mínim!

Iniciàrem la baixada (llarguíssima) i encara que al principi les cames van agrair no pujar més, al ratet vaig comprovar que anar baixant tant de tros també és molt pesat, sobre tot per als peus i els turmells. Tres o quatre comencàren a anar al trot, puix deien que així les cames es cansaven menys, però jo no comprenia com encara els quedaven forces per anar co-

rrents d'eixa manera.

Mentre baixàvem, Morella anava apareixent i desapareixent, però quan la tornaven a veure, estava cada vegada més a prop, i ens animàvem dien: iva xiquets que ja estem!

Vam arribar a la fi de la llarga baixada fins al creuament amb una carretera on vam parar a les 11'34 a descansar 10 minuts i pegar quasi que l'últim traquet d'aigua, puix ja faltava menys.

De seguida continuàrem i prompte vam arribar a un altre camí que donaria a la carretera de Morella. Des d'allí ja veiem el bar on anàvem a dinar. Faltava molt poquet.

Quan estàvem a pocs metres del restaurant, ens estranyàrem de no veure a ningú del poble, ni les bicis de carretera que sempre arriben primer (estaven "aparcades" darrere el bar). Anàvem ja directes a la porta quan van eixir Lola i Rosaura, que no ens van deixar entrar fins que no férem la foto adient.

Era la 1h. del migdia. Havíem arribat a la meta.

Caminàrem 14 hores en dues etapes, i 15 hores els

que van fer el trajecte d'una tirada. Tant uns com els altres havíem caminat 55 kilòmetres.

Després de la reconfortant dutxa d'aigua gelada a la piscina de Morella, vam tornar, encara que estàvem baldats. Abans d'anar cap al bar, ens regalàren unes samarretes commemorant la III pujada, lamar de xules.

Al restaurant, aquest any "El Rincón", ens esperava una bona paella (amb caragols blancs i tot) i va ser aleshores quan vaig tindre una lleugera "pajara" de la que em vaig recuperar de seguida amb una miqueta d'aire.

A l'expedició d'enguany n'érem en total:

A PEU: Juanito el Serro, Juan José, Fabián Abdón, Jose Luis (Buesito), Raúl, Mari Carmen i la gossa d'ambdós (tots tres fins a Catí), Gabriel, Vicenç, Rocher, Irma, Sebastià.

BICI CARRETERA: Tico Loreto, Paco València, René, Paco Muñoz (pare), Paco Muñoz (fill) (Reinaldos), Danielet, Paco Cuevas (l'home de Maribel del Reino), Juanma (corretger).

BICI MUNTANYA: Ja-

cobo, Jaume Girona, Juan (curret), Pedro (home de Susana), Federico, Gasulla (jove), Jose (Gavilán), Paco (home de Fani) y Rafa Porcar.

COTXE: Silvia (dona de Juan José), Damián, Lola Albert, Rosaura (dona de Vicenç), Jose Vicente (Koko), Flo (dona de Koko), Vicente Leche, i el seu fill Iban.

Va ser cansat però divertit. No sé si ho repetiré l'any que ve però animo a tots a que ho intenten i a la Penya Valencianista a que continue organitzant-ho i no ho deixi perdre.

Per acabar d'arrodonir el dia, tots aquells que vam voler, vam sopar al Frankfurt i continuar la festa fins a les tantes al pub del costat.

En fi, un dia totalment complet.

Texte: Irma

Fotos: Irma, Lola i Rosaura